

Brak odpowiednich przepisów ustawowych uniemożliwił natomiast stosowanie regrantingu przez administrację samorządową, stąd w nowelizacji ustawy *o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie* w 2010 r. wprowadzona została taka możliwość³⁹. Dzięki temu obecnie, według danych Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, ponad 100 JST wykorzystuje mechanizm regrantingu.

Praktyka stosowania regrantingu pokazała, że daje on wiele korzyści, tak zlecającemu, jak organizacji pośredniczącej w dystrybucji środków, a przede wszystkim organizacjom realizującym projekty dofinansowane w tej formie. Niektóre z tych korzyści mają istotne znaczenie z punktu widzenia zidentyfikowanych problemów we współpracy MKiDN z organizacjami pozarządowymi. Chodzi przede wszystkim o możliwość uproszczenia w ramach regrantingu procedur aplikowania o środki, dzięki któremu organizacje, zwłaszcza mniejsze i mniej doświadczone, miałyby łatwiejszy dostęp do realizacji zadań zleczanych przez MKiDN.

Dzięki regrantingowi uspołecznia się proces przyznawania środków na realizację projektów. Zmniejsza się również obciążenie pracowników Ministerstwa obsługą procesu przyznawania środków, kontroli ich wykorzystania i rozliczenia, gdyż te obowiązki przejmuje na siebie wybrana organizacja, tak zwany operator regrantingu. Może on także, w ramach zleconego zadania, podejmować dodatkowe działania, których z przyczyn organizacyjnych nie będzie realizować MKiDN, np. szkolenia czy doradztwo dla organizacji aplikujących o środki.

Z tych powodów warto rozważyć przygotowanie i wdrożenie procedur regrantingu w ramach zadań zleczanych przez MKiDN organizacjom pozarządowym. Niezbędne do tego jest przede wszystkim przeanalizowanie prawnych możliwości zastosowania mechanizmu regrantingu, ocena i wybór zadań, w których ten mechanizm byłby użyteczny oraz przeanalizowanie organizacyjnych kwestii związanych z wdrożeniem tego rozwiązania.

5.2 „Bon na start”

Organizacje pozarządowe działające w sektorze kultury stają się coraz częściej zarówno realizatorami zadań publicznych w obszarze kultury, jak i pracodawcami. Ta ich podwójna rola nie jest powszechnie rozumiana, gdyż powszechnie sądzi się, że praca w organizacji pozarządowej powinna odbywać się na zasadzie wolontariatu. Wspieranie pozycji sektora jako pracodawcy wymaga przyzwolenia na budowanie trwałych pozarządowych struktur, których funkcjonowanie generuje – oprócz zysków w obszarze kultury i kapitału społecznego – również koszty administracyjne.

Liczne samorządowe instytucje kultury, w tym m.in. domy kultury, opierają swoją działalność wyłącznie na dotacji samorządowej, niektóre również na odpłatności za zajęcia oraz ofercie typowo komercyjnej. Dywersyfikacja źródeł finansowania działalności kulturalnej (w tym m.in. poprzez granty) oraz projektowe podejście do realizowanych zadań stanowi wśród tych instytucji kultury margines⁴⁰. Organizacje pozarządowe, które dużą część swoich działań opierają na różnorodnych źródłach finansowania, zyskują doświadczenie w aktywnym poszukiwaniu środków. Posiadając zaplecze finansowe oraz infrastrukturalne, organizacje te mogłyby dużo bardziej efektywnie wykorzystać posiadaną wiedzę i umiejętności.

³⁹ Por. art. 16, ust. 7 ustawy *o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie*.

⁴⁰ „Zoom na domy kultury” RAPORT – diagnoza domów kultury w województwie mazowieckim, Towarzystwo Inicjatyw Twórczych „ę”, Warszawa 2009.